

трѣбвало да действува съ голѣма внимателностъ. Така той водилъ нагледъ миролюбива политика съ турскитѣ заплата и тѣхнитѣ приятели българи, които въобще сж го считали за единъ покаялъ се грѣшникъ комита и вѣренъ слуга на Султана. Въ сжщностъ, обаче, обичата, която е носилъ на ухото си, е била само вънкашна украса за съмнителна и опасна вѣрностъ къмъ Султана. Турцитѣ въ своята дебела недогледаностъ, сж вѣрвали въ неговата външна украса и сж пропускали случаи да зникнатъ въ интимнитѣ му беседи съ неговитѣ колеги — рошавитѣ даскали, за да лѣсне предъ тѣхъ — съучастника въ дѣлото на размирницитѣ, защото Бошнаковъ мразѣлъ вѣковнитѣ тирани и жадувалъ свободата на България.

Презъ 1877—78 година той е билъ преводчикъ въ отряда на настѣпващата руска армия. Следъ освобождението е билъ нѣколко пѣти кметъ на града Горна Орѣховица, народенъ представителъ, председателъ на Окрѣжната постоянна комисиия въ Търново, членъ на делегацията, която била делигирана отъ България въ Петроградъ при коронацията на Руския императоръ Александъръ III и окрѣженъ управителъ въ Силистра.

Неговитѣ външни обноски и демократичнитѣ му възгледи сж извиквали почитъ средъ населението. Така, пристигайки въ Силистра, още на следния день, който билъ празникъ, той отишълъ на църква, приближилъ се при пѣвцитѣ и започналъ да пѣе черковни пѣсни. Това извикало небивалъ ентузиазъмъ и видимо възхищение отъ страна на присѣтвяующитѣ богомолци християни, които, пушуквайки си, посочвали новиятъ окрѣженъ управителъ въ Силистра. Вънъ отъ своя служебенъ дългъ, като човѣкъ той ревностно служилъ на народа, почиталъ закона и отдавалъ молитва на Бога.

Георги Бошнаковъ се поминалъ презъ 1918 г.

3. ГЕОРГИ Д. ИЗМИРЛИЕВЪ — МАКЕДОНЧЕТО) (1851—1876 г.).

Роденъ е на 21 априлъ 1851 година въ гр. Горна Джумая. Синъ на Димитъръ и Тана Измирлиеви, той е билъ честитъ да има заможни и ученолюбиви родители, благодарение на което ималъ щастieto да получи по онова време едно завидно образование. Следъ свършване първоначалното училище въ родния си градъ, той следва въ Сересъ и завършва гимназия въ Цариградското училище „Сарай“ на Галата. Като учителъ една година въ българското училище „Топъ-Капия“ въ Цариградъ презъ 1872—1873 година той ималъ възможността да се опознае по-отблизко съ рево-

1) Портрета му е помѣстенъ на стр. 100 фиг. 31.